ÁDÁM TAMÁS

MAJA–

VERSEK

Ádám Tamás

Maja-versek

ÁDÁM TAMÁS

MAJA-VERSEK

ORBÁN GYÖRGY JÁNOS
TUSRAJZAIVAL

Cédrus Művészeti Alapítvány
Budapest, 2026

© Ádám Tamás jogutódja, 2026
© Cédrus Művészeti Alapítvány, 2026

KÖLTŐSZERELEM
ÁDÁM TAMÁS MAJA-VERSEI ELÉ

Számos olyan embert ismertem/ismerek, akinek egyszer adatott meg, hogy szerelembe essen, s az a szerelem egy életen át kitartott. Olyant is szép számmal, akiben nemcsak plátói tűzként lobogott, hanem a család intézményében teljességre is juthatott. Ádám Tamás bizonyosan nem ebbe az emberiséghez mérten kis létszámú csoportba tartozott, hanem azon férfiakéba, akik új és új ki- és beteljesedő szerelem nélkül esendővé válnak, akik mellé a nőnek az ember jobbik feleként kell társulnia, különben az élet csonkának, már-már elviselhetetlennek bizonyul, arról az életműve is tanúskodik. Ugyanakkor ezeknek a kapcsolatoknak a szépsége és erotikája nem primer módon van jelen a verseiben. Egyik legfontosabb megnyilvánulási terepe a cselekvés, az, ahogyan két ember egymásért dolgozik és egymást alakítja, ahogyan a létezésük összecsiszolódik, s ennek folyományaként végül menthetetlenül elkoptatják érzelmeiket. A másik aspektus asszociatív természeti képek formájában érhető tetten, amelynek gyökerei a ludányhalászi gyermekkorig nyúlhatnak vissza; a szerző ekkor szerzett ismeretei kamatozódnak a plasztikus sorokba kódoltan.

Ádám Tamás 2026. május 12-i egri halála óta tudjuk, utolsó szerelemkorszaka ezúttal felfelé ívelő szakaszában ért véget, s épp egytucatnyi versben örökítette meg a legfontosabb pillanatait. Hogy szándékosan, vagy a véletlen hozta így – nem fontos. De az, hogy éppen tizenkét vers született, annak az európai kultúrkörben üzenetértéke van – bármiként is alakult ez így. Erre vonatkozó értelmezésünk során hivatkozhatnánk a hónapok számára, s még annyi minden másra, ám amikor egy mélyen keresztény emberről beszélünk (merthogy Ádám Tamás megfellebbezhetetlen tanúbizonyságot tett erről a *Hegyi beszéd* című kötetével, ez nem kérdés, mint ahogy az a szegényparaszti világ, amelyből kinőtte magát, ha félig-meddig titkolva is, mélyen keresztény volt, vagyis erre az alapra épülhetett fel az egész élete),

Jézus Krisztus tanítványainak száma óhatatlanul eszünkbe kell hogy jusson. Ezt az észrevételünket erősíthetik az olyan mondatok, mint: „Virágaid / a görbe hátú pincében szunnyadtak, / várták a feltámadást." *(Hátizsák);* „Imazsámolyt használsz, hogy / legyen vigasz." (még ha azonnal hozzá is fűzi: „Bár nem hiszel." *[Szellőztetsz]* – mert ez a megjegyzés feltehetően napjaink hitetlen, hitet negligáló világának szól); „Mondják, / porból lettünk, így hát a szerelem / is porból nyílik." (*Por*); „A helyszíni szemle után megnyugodsz, / nincs fölösleges szalmaszál a jászolban." *(Advent idején).* Szintén a népi kereszténységből táplálkozik az a „korszerűtlen" szemérmesség, amely a párkapcsolat szentségéből nem csinál blaszfémiát, a hálószobatitkokat nem teregeti ki a plénum elé, hanem virágnyelven átlényegíti, fölmagasztosítja, transzcendens régióba emeli. Erre is számos példa akad; többek közt a verszáró sorokban ekképp: „Várom, hogy itthon veteményezzünk, / szánthassuk az ágyat." *(Hátizsák);* „Zúgó bokrok / váltogatnak libabőrös / szerepjátékokat." *(Szellőztetsz);* „Ismét lávakitörést észlelünk." *(Hatás, ellenhatás);* „Együtt suttogunk, megnyújtjuk az éjszakát." *(Advent idején);* „Összetoltunk két fázó sezlont, / barangoltunk, tágult a terep. / Lepedő égett alattunk, kinevettük / az udvaron didergő hóembert."; „A szédülést soha nem / lopja el tőlünk, hangulatosan véres éjszaka." *(Vérszilvakeringő).*

A versek szépsége összetettségükben, áthallásosságukban rejlik. Éppen ezért az értékes szerelmet élők és vágyók figyelmébe ajánlom Ádám Tamás utolsó szerelméhez, Majához írt verseit, mert olvasásuk során ez a szerelemkoncentrátum eljuthat méltó helyére, s tisztábbá teheti azt, amit nem nevezhetünk másként – bármiként is igyekeztek/igyekeznek devalválni –, mint emberi lélek. Mivel a lélek és az ember egy. Az életben és a szerelemben is. Amiként a Maja-versekben.

2026. szeptember 18. *Handó Péter*

HÁTIZSÁK

Majának

Mostanában suszterokhoz jársz,
levált a csizmám talpa, elszakadt
kis hátizsákod pántja. Szédült kutyád
szétrágta a slagot, retteghetsz
a szárazságtól, tenyeremből a víz
elpárolog. Minden pótolható.
Koccintunk, csengenek a tulipánpoharak,
a harmóniát, a szakíthatatlan
indákat ünnepeljük.

Apró sárivirágot téptem, pohárba
tetted, összecsuklott nyomban.
Parádézott a tavasz, suhanc szél
tapogatta hajad. Virágaid
a görbe hátú pincében szunnyadtak,
várták a feltámadást. Néha
lecsúszunk feszes határidőkről.

Derekad hasogatott, alkoholos filccel
írtad fel az üres gyógyszerdobozra
tajszámodat, mire a patikába értem,
elillantak a fontos adatok. Jó, hogy nem
a szerelmet írtad. Este bőröd
karmoltam, a kökénybokorra fogtam.

Túráztál, hátizsákodban magaddal
vitted gondjainkat. Vörös tájon baktattál,
bauxit lehetett a Vértesben, vagy kráterek
gyűrődése a Marson, nem tudom.
Várom, hogy itthon veteményezzünk,
szánthassuk az ágyat.

Rábacsécsény, 2024. április 10.

SZELLŐZTETSZ

Majának

Fülledt éjszaka után
elhúzod a felhőket,
szellőztetsz. Mozdulatodban
megjelenik a sarjúillatú
nyár. A gyorsuló lélegzésben
következetesek vagyunk.
Pitypangok fészkelődnek
az esőszagú fogason.

Szomjas vagy, várod a horpadt
lajtos kocsit. Korog a gyomra.
Mielőtt eléred, elesel, robajlik
a világ. Dagad a térdkalács,
búzavirág kékül, a szövet sárga lesz.
Átvállalnám a fájdalmakat.

Imazsámolyt használsz, hogy
legyen vigasz. Bár nem hiszel.
Varjak cincálják az ég varratait,
túlélhetők a napok kínjai.

Szakadt vánkosok a hegyek,
felrázod a mészkősziklákat,
a csúcstámadásra várni kell.
Szellőzteted az ijedt völgyet,
újjáépíthetjük a fortyogó
éjszakát. Zúgó bokrok
váltogatnak libabőrös
szerepjátékokat.

Rábacsécsény, 2024. április 23.

POR

Majának

Hogy több por maradjon
a szerelők után, morzsolok
csillagot. Mészkő mállik
ágyunkon, légzésünk nem ettől
akadozik. Puhán szürke az este.
Anyám karácsonyi kaktuszai
fürödni mennek. Mondják,
porból lettünk, így hát a szerelem
is porból nyílik. A szekrény
koszos ajtaján megrajzolom
azt a tíz hónapot, amikor
kényszerzubbonyt dobott ránk
a távolság, és remegésbe vitt
a hiány. Por mindenütt,
kiszáradt kút a száj. Mint
a cséplőgép faránál töreket
gereblyéző asszonyok,
kendőt kötünk arcunkra,
szűrjük a nehéz levegőt.

Befogad a forró hintaágy,
meglesi szeretkezésünket
egy szürke macska, már rég
eloldalogtak a betörők.
Mi még maradunk, várjuk
az Eridanus misztikus
folyóját, hogy tiszták legyünk,
várunk töprengő záporokra.

Rábacsécsény, 2024. július 9.

HATÁS, ELLENHATÁS

Majának

Papucsaink parancsra sem
rendeződnek a mozgolódó küszöbön.
Ismerős helyzetek, mintha szeretkeznének
egy hosszúra nyújtott éjszakán.

Az ágyon szaladó láva megállíthatatlan,
kiégett lepedő emlékeztet arra a vöröslő
éjre. Tán a Reykjanes-félszigetről ért ide.

Többször szellőztetsz, kitárod az ég ablakát,
felélednek az üvegek között haldokló
legyek. Hatás, ellenhatás, hideg és meleg.
Ezt teszi a téli forróság.

Ugyanaz a ritmus: két hét kényszerű
várakozás, a semmi markolászása,
helikoptert játszik a szitakötő, de marad.
Végül elgurul a mellkast nyomó szikla.

Puhulnak a lágy ecetes vízben ázó olívabogyók
a konyhaasztalon. Újra felriadnak az eldobott
papucsok. Ismét lávakitörést észlelünk.

Felsőrácegres, 2024. január 23.

HAJÓVONTÁK TALÁLKOZÁSA

Majának

Ott ülök veled a langyos parton,
ahol hajóvonták találkozása tilos.
Akkor szép a szabadság, ha tiltást
emleget a folyó, úgy teszel,
mintha ellenállnál, miközben
magadhoz ölelsz. Ha lenne
vastag vászonkesztyűm, sólymokat
röptetnék, de abban simogatni sem
lehet. Az apadó víz itt felejtett kavicsai
beszélgetnek, jobb is tán, hogy
nem értjük tisztán a szavakat,
aligha segítenének az eligazodásban.

A távolban roncshajót vontat
egy lomha uszály, rozsdás drótkötélen
hazatérő fecskék pihennek. Mi
segítség nélkül utazunk a gyönyörű
semmibe. Visszatérünk oda,
ahol hajóvonták találkozása tilos.
Rekedt kürt figyelmeztet: megint
elszökött a nyár, a jövőre emlékezünk.

Rábacsécsény, 2025. szeptember 29.

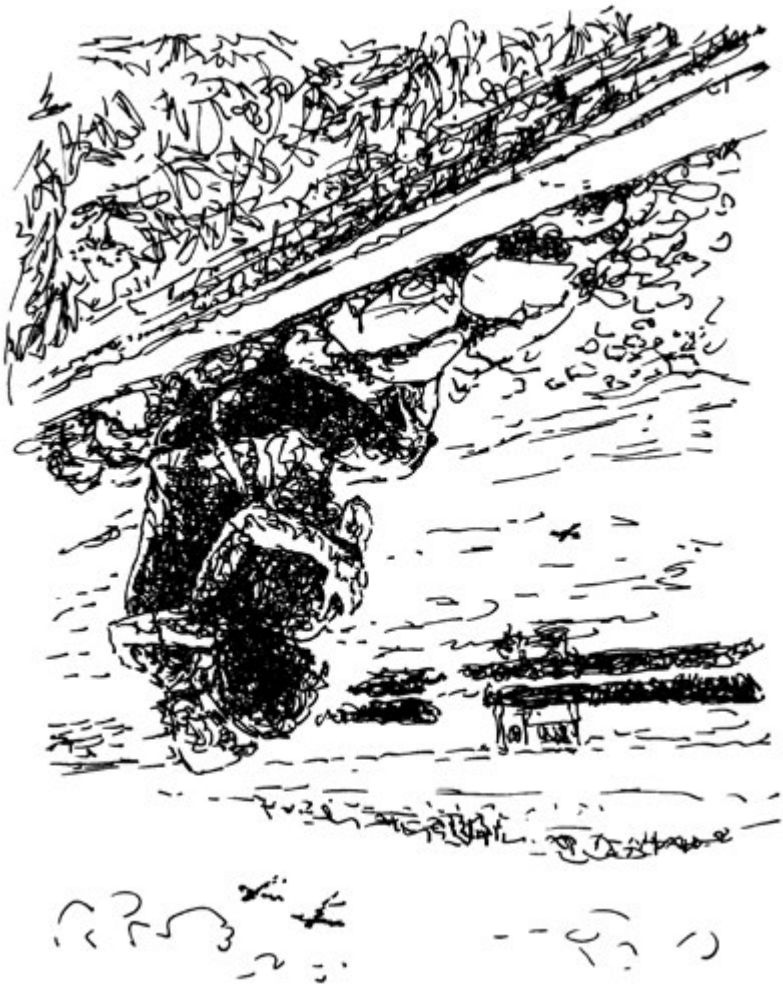

CSAK ÚGY

Majának

Csak úgy. Nedves magány hullik
alá árva diófáról, csonkolt ágain
ritkán nyílik tavasz. Körmöm
barna lesz, évekig látszik a
kemény jégen karmolásom.
Hangulatfestésnek ideális
egy páncélban feketedő dióhéj.

Nincs átmenet, színárnyalat,
tudatos naplemente, túl hosszúak
a várólisták. El sem indultál,
csak úgy egyszerűen ideértél.

Hideg kezemmel simítottam
a Duna ráncait. Megnyugodtam,
nem rugdostam partra vetett halat.

Fonódtál, kosarat fontam neked.
Szorítottál, én is satu voltam.
Ablakod párkányára könyököltem.
Úgy maradtam. Csak úgy.

Felsőrácegres, 2023. november 10.

VADÁSZAT

Majának

Azon a napon történt, amikor hetven lettem.
Gyertyát a tortán nem fújt senki, múltat
s pillanatot minek ünnepelni. Azért persze
jó volt veled. Zsebemben gyűjtöttem illatodat.

Harmincnyolc fokban csontot ért a napsugár,
a halott pincesoron rozsdásodtak a lakatok,
hallgathatták szomjas vándorok sóhaját.
A Vaskapu utca egyik kerítésének léce leszakadt,
magával rántotta a *k* betűt, tovább sétáltunk
Vasapun, téptünk magunknak harmóniát.

Az ösvény szájánál szépen szólt a trombitavirág,
Louis Armstrong sem különbül zenélt. Csodálatos
világ. A meredek emelkedőn titkoltuk, hogy
szaggat a derekunk, a szandálodra fogtad a lassú
haladást. A Lila-hegyi kilátó elérhetetlen maradt,
visszafordultunk, fájt a feladás. Kúszó borostyánok
mosolyogtak, tovaröppent egy rigó.

Este a világra tártuk hálószobánk ablakát, szeretkezés
közben nem érzi az ember a szúnyogcsípéseket.
A *Veszélyes viszonyok*at néztük kopott laptopomon,
poloskák koppantak a falakon, vadászni indultunk,
megosztottuk a kivégzéseket. Hatalmas molylepke
landolt a monitoron, roncsolt testét azóta sem
sikerült lemosnom.

Rábacsécsény, 2024. szeptember 3.

ZSERBÓ

Majának

Azon a csokival átitatott
éjszakán égési sebek nyíltak
testeden, az orvos őszbe veszett.
Elűztük a szomorúságot.

Duzzogott a sovány kispárna,
csípőd alatt megnyugodott.
Reggel álmosan nyújtózkodott
a hibiszkusz utánad.

Finoman simítottál, mint festő
a vásznat. Vastagon vitted fel
a krémet a tésztára, zserbó olvadt
nyelvemen.

Éhes pincébe vágytak, könyörögtek
a kaktuszok, jelet hagytak ujjadon.
A lefolyó is fortyogott.

Felsőrácegres, 2023. október 25.

ADVENT IDEJÉN

Majának

Mély hangon nyögnek az ijedt fenyők
a régi soron, roppan derekuk.
Valami szitál, havat is mondtak,
az utolsó gyertyát elfújja az éles szél,
egymásba kapaszkodunk.

Halcsontokban akad meg a passzírozó,
szünetjeleket sugároz a laposra nyomott
tévé, nyakad ívéig ér az irányfény,
innen már érezzük a sejtelmes utat,
nem marad el a titkos ágyjelenet.

Alap nélkül építesz mézeskalács házat,
szerelemtől olvadnak az ereszről csüngő
fehér jégcsapok. Mint a mesében.
Ünnepkor felértékelődnek az ingujjra
vetkőzött hősök hétköznapjai.

Erősít a szünni nem akaró várakozás.
A helyszíni szemle után megnyugodsz,
nincs fölösleges szalmaszál a jászolban.
Együtt suttogunk, megnyújtjuk az éjszakát.

Mezőkövesd, 2023. december 23.

DIDERGŐ VERS

Majának

Csontot tört a hideg,
az állomás görnyedt hátán
szoborrá fagyott egy
rozsdásfarkú szerelmespár.
Nem segített már rajtam
simogató, forró kezed.

Hónapokig zárva maradt
a rézlakat. Hasztalan fújtatott
a hősugárzó, mint lakkozott
hajtincsek, foltos szőnyegre
peregtek a virágok levelei.
Nehéz szeretkezni fagypont alatt.

Fekete szemedben szikrázott a vágy,
erőlködött az öreg konvektor,
a csapból langyos víz csöpögött.

Csikókályhát hiába kerestünk,
mégis olvadt a műanyag
katicabogár a remegő lábú
asztalon. Ezt teszi a testmeleg.

Összetoltunk két fázó sezlont,
barangoltunk, tágult a terep.
Lepedő égett alattunk, kinevettük
az udvaron didergő hóembert.

Felsőrácegres, 2023. december 14.

SZIPOGÓ FEBRUÁR

Majának

Mire felébredek, kétszer megjárod
a közeli s távoli boltokat, lépteid
pontosan számolja az okostelefon,
amely fulladozik a sok szép fotótól.
Olykor rád is szól, igyál vizet. Cipődön
csillog némi sárarany. A szomszédba
indul, de ahogy közeledsz, meggondolja
magát a feketeszeder.

A tíz legegészségesebb fűszerből
válogatsz. Veszel kurkumát, gyömbért,
borsmentát, görögszénát, az utolsó
cayenne borsot is elhozod. Még a
betegségen is osztozol. Fahéjat rágunk
könnyezve, fulladozva, szerelemben.

Köhögésed sortüze nem riasztja el
a verébváró bogarakat, kitartóan
gyülekeznek a kapunál. Közeleg
a barkaszentelés, böjti szelek szántják
rövid hajad. Ebben a szipogó februárban
kékre szorítjuk egymás kezét, és
megtagadjuk a tézist: hogy sérül
a harmónia, és véges a lét.

Mezőkövesd, 2024. február 27.

VÉRSZILVAKERINGŐ

Majának

Véraláfutásos alkonyban morzsolgatjuk
kezünk, ágyunkban reggelre virágok
nyílnak, kitavaszodik. A testünkkel préselt
leveleket porosodó, zárhatatlan albumba
csukjuk. Feleslegessé válik a giccses szívlakat
kulcsa, hanyagul eldobjuk, hogy az emlék
bármikor hozzáférhető legyen. Ugyanúgy,
mint combjaid melege gleccserek indulásakor.

A kanyarban vérszilvafák keringőznek, örvényt
kavarnak ölelkező ágak, az erotikus mozgás
utánozható. Rögzíti a látványt homályos szemünk,
holnap előhívjuk a képeket. Kitartóan habzik a fák
sörénye, ilyenkor azt is elhisszük, hogy szép
lehet a barna var, amikor avarba hull. Ma újra
húsos este jön, arcunkat bíbor-mély lombok rejtik.

A japáncseresznye mindig bezavar, színével
tolakodik, gyorsan hullik a szirom, az elmúlásra
hajaz. Maradunk a vérszilvánál, folytatódik
a mámoros keringő. A szédülést soha nem
lopja el tőlünk, hangulatosan véres éjszaka.

Rábacsécsény, 2025. március 31.

TARTALOM

Handó Péter: Költőszerelem
Ádám Tamás Maja-versei elé 5

Hátizsák 7
Szellőztetsz 8
Por 10
Hatás, ellenhatás 11
Hajóvonták találkozása 12
Csak úgy 14
Vadászat 15
Zserbó 16
Advent idején 17
Didergő vers 18
Szipogó február 20
Vérszilvakeringő 21

Cédrus Művészeti Alapítvány
1136 Budapest, Pannónia u. 6.
Mobil: (30) 511-3762
E-mail: szon46gy@gmail.com

Felelős kiadó: Szondi György
Olvasószerkesztő: Halmai Tamás
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence

Nyomdai kivitelezés: Érdi Rózsa Nyomda

ISBN 978-615-7137-25-7

